

„Děkuji vám, pánové. Nechte nás prosím o samotě.“

Ti dva mě pustili, sejmuli mně náramky a toporně odkráčeli. Neohlížel jsem se po nich. Jenom jsem zaslech vrznout dveře. Super. Takhle jsem si svoji smrt fakt nepředstavoval. Chtěl jsem to jinak.

Promnul jsem si zápěstí a znechuceně si odfrknul. Nechtěně jsem si sloupnul pár strupů. Zase jsem měl ruce od krve. Do hajzlu, kdy tohle skončí?

Už brzo.

Jo, to jsem tušil.

„Nevypadáš překvapeně, že mě vidíš.“

„Nevypadáš překvapeně, že pořád žiju.“

Silver se odporně ušklíbnul. Trhnul jsem sebou, což mně totálně zbortilo moji oblíbenou masku. „To mne překvapilo, souhlasím. Nečekal jsem, že najdeš způsob, jak uniknout dealerům. Doufal jsem, že si s tebou nebudu muset špinit ruce. Ale ty jsi řešení našel...“

Odmlčel se a přešel až ke mně. Neuhnul jsem, i když to stálo kurevsky hodně přemáhání. Nikdy v životě jsem se nebál tolik jako teď.

Pak se rozpřáhnul a jednu mně vrazil.

„To je za Darn. Neměl jsi právo.“ Teatrálně si otřel moji krev z kloubů do bílého bavlněného kapesníku a mrsknul mně ho k nohám. Stejně jako tehdy v kanclu.

Zalupal jsem po dechu. „Hajzle.“ Proč jsem ty jeho pěsti nikdy nečekal? Otřel jsem si nos.

„To stačí.“ Vytáhnul z pod saka pistoli a zabořil mně ji do hrudníku. „Pohni se, nebo tě zastřelím.“

Když jsem promluvil, trás se mně hlas. Ale bylo mně to fuk. Na ničem už nezáleželo. „Tak vystřel.“